

Dødsdommen havde slet ikke fundet Sted paa de 3 Punkter. Jeg veed ikke, om det var paa Grund af en Erkjendelse fra Ministerens Side af, at han stod overfor en saadan almindelig fund Fornuft, som han selv med sin Skarpsindighed ikke kunde faae Bugt med, eller fordi han sølte, at det ikke er konstitutionelt, og at det ikke gaar an fuldstændig at sætte sig ud over en Dom, som man selv har kaldt paa, imod en Representation, som man selv har kaldt dum og udygtig (Udbrydelse). Ja, naar man „høerken har Gøne eller Billie“, saa er man ikke begavet og ikke dygtig, i hvert Fald kan jeg ikke tænke mig det. (Udbrydelse af Gøos.) Det ærede Medlem, som repræsenterer Universitetet, kan maasse tænke sig, at man kan være begavet uden Gøne eller Billie; jeg kan det ikke. Jeg siger altsaa, at Ministeren som Dagen efter til det Resultat, at Dødsdommerne havde slet ikke fundet Sted paa Grundlag af de 3 Punkter, thi, sagde han, ved den første Dødsdom var der ikke 3, men 30 Punkter. Ja, igaar hed det 30, idag er der maasse kun 20. Det kommer ikke saa nysse an derpaa. Men i de 30 Punkter vare ialtsald de 3 med, altsaa kan man paa ingen Maade stryge dem, og jeg tror ikke, at det vil blive bestridt af den ærede Minister, at om disse 30 Punkter vidste hele Verden, han selv inklusiv, at det var de 3 af dem, der dreiede sig om. Altsaa, den første Dødsdom fandt Sted paa Grundlag af de tre Punkter. Nu siger Ministeren om den anden Dødsdom, at den fandt ikke Sted paa det Grundlag, men der spurgte Regjeringen: Vilde Bølgene finde sig i hele Mæret igennem at blive regjerede med en midlertidig Finanslov istedetfor med en ordinær? Men dette var jo at stille et Spørgsmaal om de 3 Punkter til Bølgene, thi var det Andet end at spørge: Vilde Bølgene foretrække en midlertidig Finanslov uden de 3 Punkter for en ordinær med de 3 Punkter? Jeg tror ikke, at man tydeligere kan stille det Spørgsmaal til Bølgene end saaledes. Altsaa, der tror jeg heller ikke, at der er nogen Udvei for den høje Regjering; den kommer til at indrømme; at Dødsdommen var saaledes, som Alverden har forstaaet det: at Regjeringen vil forsøge paa at tvinge Folkethinget til at gaa ind paa 3 nye Bevillinger. Nu vil den høitærede Minister maasse protestere og sige, at om at tvinge Folkethinget var der ialtsald slet ikke Tale; men det kan jeg ikke indrømme. Den høitærede Minister har tidligere appelleret til Bølgene, nemlig i 1876, da Ministeren søgte Ordet for Danmarks „Livsfag“, men dengang var Ministeren langt mere konstitutionel, thi han lod Livsfagen falde efter Dødsdommen. I 1881 derimod, da det ikke mere dreiede sig om „Livsfagen“, men om disse 3 Punkter, kom den høitærede Minister ind paa en helt ny Wei, idet han fortsatte Striden. Om der er god Logik i denne

Fremgangsmaade, skal jeg overlade til ærede Medlemmer at bestemme. Jeg skal kun her gjøre opmærksom derpaa, for at vise, at den høitærede Minister ikke altid har staaet paa det Standpunkt at mene, at en Dødsdom ubetinget bør ignoreres. Med Hensyn til disse 3 Punkter har den høitærede Minister sagt, at det ikke var ham, der var Skyld i Striden, ja, han har endog tilføjet, at han efter Dødsdommen var nødt til at optage disse 3 Punkter. Den høitærede Minister siger, at han ikke har indbragt disse 3 Punkter som Konfliktpunkter; at de ere bleve Konfliktpunkter, er vor Skyld, siger Ministeren, thi vi kunde let have undgaaet dem. Ja, der er jo aldeles ingen Tvivl om, at dersom vi strax havde sagt Ja til disse 3 Punkter, saa havde der nu ingen Konflikt været. Paa den Maade vilde det have været fuldstændig umuligt at faae en Konflikt, thi naar Folkethinget blot gaar ind paa, hvad Regjeringen og Landstthinget ere enige om, saa kan jeg ikke tænke mig, at det nogeninde skulde kunne komme til Konflikt. Dersom Regjeringen opstillede absurde Fordringer, og Folkethinget modsatte sig disse Fordringer, saa vilde Regjeringen med samme Ret kunne sige, at det var Folkethingets Skyld, at det kom til Konflikt, thi hvorfor gif Folkethinget ikke ind paa Fordringerne? Den vilde kunne sige: Det er ikke dem, der fordrer, som skabe Konflikten, men derimod dem, der sige Nei. Dette er det Samme, som jeg tillod mig at nævne i mit første Foredrag, nemlig, at naar en Mand afpresker en anden Penge, saa er det ikke den, der fordrer Pengene, der skaber Konflikten, men derimod den, som ikke vil give Pengene. Uheldigvis for den høitærede Finansminister har imidlertid to af hans egne Kolleger i Ministeriet udtalt sig endel anderledes, første Gang da disse Punkter bleve optagne paa Finansloven. Jeg sigter herved til en Udtalelse, som i Foraaret 1881 fremkom i Landstthinget fra den høitærede Justitsministers Side. Justitsministeren udtalte dengang med særdeles prifelig Oprigtighed, hvad Grunden var til, at man havde indsat disse Punkter paa Finansloven. Jeg skal oplæse et Par af disse Udtalelser; de ere meget korte, og deres Dødsdom kan saaledes ikke forlange Diskussionen i nogen synderlig Grad. For at begrunde, hvorfor Forslaget om Universitetet er kommet ind paa Finansloven, og hvorfor Striden derom er rejst, siger nemlig den høitærede Minister i Landstthinget, at „denne Strid — han kalder det altsaa selv en Strid — var ikke rejst fra Landstthingets Side af den Grund, at der var forelagt Rigsdagen særlige Lovforslag om Ordningen af Universitetets økonomiske Forhold. Saa at man altsaa fra Regjeringens og Landstthingets Side mente, at man kunde afvente Udfaldet af Forhandlingerne om disse Love, forinden man rejste Strid paa Finansloven“. Man rejste altsaa ikke Striden, fordi der var